

Ристо Василевски

ЛАЖАН ГЛАС О СМРТИ

Тигу

Нека је све стало:
поглед да пропусти грч,
грло да изусти глас,
грло да све ућуги.

Нека се све изместило
да свуда стане та смрт,
да сва места
собом насели.

Ал лажан је глас о смрти.
Ако се то заиста догодило,
тад нико од нас не постоји
са својим правим именом,
са својим правим временом.
Нека је све стало:

дечак у плачу,
старац у плачу,
старац у болу;
нека се ни рад не чује;
нека је праљама
отишло рубље
да заустави жубор
што стиже из дна земље.

Нека се све претворило у најтишу реч,
у меки шум полена
што латице оплођује

Ми смо тај даљи пут,
живот што нада све корача
и преноси у све време.

Нећу да верујем истини
што стиже одасвуд,
на све тачке простора.
Уме она лако да превари.

У нама зри његов ум,
свет је насеље: ширином,
коју је Он измерио.

Победио је битке,
путем отвореним на све стране
није могао да залуга,
да га смрт тако превари.

То се Он само претвара
у век дужи од столећа,
од којег све почињемо
и стижемо до свих времена:

као Он, као Народ, као Партија,
као властите именице,
с лицем
које могу свима да покажу.

Нека је све стало:
поглед да пропусти грч,
грло да изусти глас,
глас да све ућути.

Он се, опет, чује,
и мудро даље корача,
као прелено годишње доба.